

Hồi 55

Trăm Sự Lạ Lùng

Trần Gia Lân bàng hoàng chẳng biết làm sao đây, hắn biết rằng chuồng lực của Bất Bại Ông vô cùng lợi hại, nếu để lão đứng xa phạm vi thế kiếm đánh không tới, phóng chuồng tấn công mình, quyết phải hủy dưới chuồng của lão cho mà coi.

Ngoại trừ hắn lướt tới gần đối phương sử dụng tuyệt chiêu đối phó lão, song hắn lại không thể rời khỏi áo quan, nếu hắn thoát vừa rời khỏi thì Kim Hoa sứ giả sẽ thừa cơ mở nắp quan tài không sai.

Nếu bây giờ Huyết Thủ Thiếu Đông hiện thân tương trợ, hai người liền hợp ứng phó họa may còn hy vọng bảo vệ được vật trong áo quan, nhưng tại sao gã lại lẫn trốn?

Bất Bại Ông hất tay chuẩn bị phóng chuồng, Kim Hoa sứ giả đứng yên ở một bên, bà ta đang chờ đợi hai người xuất thủ giao chiêu là bà ta động thủ mở nắp áo quan ngay.

Tức thì bầu không khí tại hiện trường trở lên khẩn trương vô cùng.

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Nếu hai vị cưỡng ép tại hạ giết người đổ máu, thì tại hạ đành phải dốc toàn lực quyết đấu thôi, cứ việc xuất thủ đi.

Bất Bại Ông lập tức đẩy song chuồng tới trước, tức thì có một luồng cương khí mạnh như vũ bão cuộn cuộn ập tới, Trần Gia Lân đã học được kinh nghiệm lần trước, không thềm đụng cứng chuồng lực của lão, đảo mình lách sang một bên.

Tức thì chuồng phong ập vào áo quan kêu lộc cộc vài tiếng, nếu cứ thế đánh chừng ba chuồng thì áo quan gỗ này ắt phải nát bét không sai.

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng, thoáng suy nghĩ giây lát, lập tức hất kiếm tấn công mục Kim Hoa sứ giả đứng ở kế bên, hắn đã sử dụng cú tuyệt chiêu Vạn Phương Cũng Phục, hắn định kích bại mục này trước, còn lại một lão kia thì dễ bề ứng phó.

Võ công của Kim Hoa sứ giả cũng lợi hại vô cùng, Trần Gia Lân thoát vừa tung kiếm tấn công mục đã lượn mình né sang một bên nhanh như chớp, nhưng chiêu Vạn Phương Cũng

Phục huyền ảo hết sức. May mà mụ phản ứng nhanh, nhưng cũng đã bị chém đứt nửa mảnh tay áo, Kim Hoa sứ giả bất giác thất kinh kêu lên một tiếng, phi thân nhảy lui ra phía sau hai trượng, mặt mày tái mét không còn chút sắc máu nào hết.

Ngay lúc Trần Gia Lân thoát vừa xuất kiếm tấn công Kim Hoa sứ giả, Bất Bại Ông vung song chưởng bổ tới lần nữa.

Cương khí cuộn cuộn ập tới, tức thì Trần Gia Lân bị chấn động đảo mình té lui ra phía sau hơn một trượng.

Bất Bại Ông thấp thoáng một cái lướt tới bên cạnh áo quan, liền đặt tay vào nắp áo quan.

Trần Gia Lân luống cuống buộc miệng gầm hét lên một tiếng:

- Này Bất Bại Ông, nếu ngươi dám động tới áo quan, ắt phải chết không chỗ chôn cho mà coi.

Trần Gia Lân lĩnh quýnh thốt ra câu nói này đã phát sinh hiệu quả, tức thì trên mặt Bất Bại Ông lộ ra một thần sắc do dự bất quyết.

Nhưng vấn đề vẫn chưa ổn, hắn vẫn còn lo sợ Bất Bại Ông chưa chắc vì câu nói này mà buông tay đâu.

Thình lình ngay lúc này, có một tiếng rú thẳm từ trong rừng vang tới, nghe thật rùng rợn khiếp đảm.

Trần Gia Lân bất giác giật nảy người lên, chẳng biết có phải Huyết Thủ Thiếu Đông đã giết người hay là gã bị người khác giết đây.

Kim Hoa sứ giả cau mày nói:

- Này lão bất tử, việc gì xảy ra thế?

Bất Bại Ông nói:

- Ta cũng chẳng biết.

Lão vừa dứt lời lại có một tiếng rú thẳm phá không nổi lên, đây là âm thanh của nữ nhân.

Chỉ trong chớp mắt đã có hai người bị giết quả thực kinh hồn gớm.

Kim Hoa sứ giả la lớn tiếng nói:

- Này lão bất tử, ngươi không đến đó xem qua thế nào, còn đứng ngăn người tại đây làm gì?

Quả nhiên Bất Bại Ông cũng ngoan ngoãn thật, lập tức phi thân lao vào rừng luôn.

Trần Gia Lân nghĩ bụng:

“Cơ hội đến với mình rồi, chỉ cần kích bại Kim Hoa sứ giả, mình sẽ mở nắp quan lấy món đồ bên trong sau đó rời khỏi đây ngay”.

Hắn suy nghĩ đến đây, hất kiếm lướt tới...

Kim Hoa sứ giả lui ra phía sau hai bước, kéo xoẹt một cái rút kiếm ra khỏi bao luôn, nói giọng lạnh lùng:

- Ngươi Lang, chúng ta chớ động thủ làm gì, ta chỉ cần xác nhận người trong áo quan là ai để tiện bề trình lại với chủ nhân...

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Không thể được.

Thình lình ngay lúc này...

Lại có vài tiếng rú thảm từ trong rừng vang lên lần nữa, nghe thanh âm này hình như thốt ra từ miệng người lớn tuổi.

Kim Hoa sứ giả cả kinh thất sắc, lập tức lượn mình bay vọt vào rừng ngay.

Trần Gia Lân trông thấy sự việc xảy ra lạ lùng hết sức, hắn cũng muốn theo vào rừng xem xét một phen, nhưng sức nghĩ tới bái vật trong áo quan là vật mà mà nhóm người Túy Ông đang dốc toàn lực lấy cho bằng được, nói cho ngay xem như chính mình đã vô tình đánh mất nó, bây giờ không thừa dịp lấy lại còn đợi cho đến bao giờ nữa?

Hắn suy nghĩ tới đây, lập tức nhảy vọt tới, dùng kiếm nạy những chiếc đinh gỗ ra, sau đó mở nắp quan ra luôn.

A!

Trần Gia Lân buột miệng thất kinh kêu lên một tiếng, rừng mình lạnh toát mồ hôi luôn.

Té ra trong áo quan là một xác chết, mặt mũi máu me lem luốc, không còn phân biệt được ngũ quan nữa.

Trông tình hình mình lại trúng ác kế của Huyết Thủ Thiểu Đông rồi, gã giáo quyết tự bảo rằng trong áo quan có món đồ mình đã đánh mất hôm trước, kết quả chỉ là một xác chết

ngộ nạn hung sát, cha con gã hành nghề giết người, chẳng biết nhân vật nào lại bị giết chết nữa đây?

Hắn suy nghĩ đến đây, nổi giận đùng đùng không thèm khám xét xác chết nọ, lập tức phi thân chạy vào trong rừng luôn.

Ánh sáng trong rừng mờ mờ không được tỏ lắm, hắn chạy một hơi vào trong rừng hơn một dặm đường, chẳng thấy bóng người nào hết, cũng chẳng có chút động tĩnh gì cả.

Bọn họ biến đi đâu hết rồi?

Hắn vào sâu mười trượng nữa, bỗng thấy hai bóng người lù lù hai bên tả hữu vây tới, Trần Gia Lân liền trấn kiếm ngang ngực chuẩn bị xuất thủ, hắn trở mắt nhìn tới trước, té ra họ là hai vợ chồng Bất Bại Ông, hắn động tính tò mò hỏi:

- Việc gì đã xảy ra thế?

Kim Hoa sứ giả bồn chồn nói:

- Lạ lùng thật, người sống không gặp đã đành, cả người chết cũng chẳng thấy xác nào hết.

Bất Bại Ông giậm chân nói:

- Chúng ta trúng kế cả rồi, đây là sự xếp đặt sẵn của họ, thông minh cả đời lại hồ đồ trong tích tắc.

Nói xong, lão phi thân chạy ra chỗ lúc nãy ngay.

Kim Hoa sứ giả ngạc nhiên nói:

- Ngươi Lang, rốt cuộc là người chơi trò gì vậy?

Trần Gia Lân cũng luống cuống loạn cả lên, rõ ràng hắn lại trúng quỷ kế của Huyết Thủ Thiếu Đông, hắn không thèm trả lời Kim Hoa sứ giả, cũng phi thân chạy ra rừng luôn.

Khi hắn ra tới bìa rừng, chỉ thấy Bất Bại Ông đứng ngăn người bên cạnh áo quan.

Trần Gia Lân lượn mình lướt tới bên cạnh áo quan, lòng hắn bỗng trầm xuống, trong áo quan trống rỗng không có gì hết, chẳng biết xác chết nọ biến đi đâu mất, buộc miệng thất kinh hỏi:

- Xác chết trong áo quan đâu rồi?

Kim Hoa sứ giả vừa chạy tới, tiếp lời nói:

- Xác chết trong áo quan ư?

Bất Bại Ông nổi giận đùng đùng nói:

- Ta vừa đến đây chỉ thấy áo quan trống không thế thôi.

Kim Hoa sứ giả đưa mắt liếc nhìn Trần Gia Lân nói:

- Ngươi Lang, rốt cuộc các người chơi trò quỷ quái gì thế?

Trần Gia Lân kinh hãi nói:

- Các người, các người là ai?

Kim Hoa sứ giả cảm phẫn nói:

- Chính nhóm người chơi trò huyền ảo các người chứ còn ai nữa?

Trần Gia Lân lắc đầu nói:

- Ta cũng chẳng hiểu, lúc ta rời khỏi thấy trong quan tài có một xác chết...

Bất Bại Ông trợn ngược hai mắt lên nói:

- Nói sao? Áo quan này của người, sao người lại nói thấy một xác chết... người nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân không dám khai ra sự kiện Huyết Thủ Thiếu Đông đã đánh lừa mình, nếu một khi mình khai ra vấn đề này, đối phương sẽ dốc toàn lực đối phó cha con Huyết Chương Quỷ để truy hồi báu vật đã đánh mất cho coi, nếu bị bọn này đắc thủ, đến lúc đó mà muốn truy hồi báu vật thì chẳng dễ dàng, hắn suy nghĩ đến đây, nói:

- Ai nói áo quan này của ta, ta cũng chỉ ngẫu nhiên phát hiện, hai người đuổi theo đòi mở nắp quan, ta nhất thời động tính hiếu kỳ cho nên mới buông lời ngăn cản hai người mà thôi.

Kim Hoa sứ giả kêu ồ lên một tiếng nói:

- Tại sao người không nói ngay lúc nãy đi?

Bất Bại Ông nói:

- Người phát hiện kẻ chết trong cỗ áo quan là ai vậy?

Trần Gia Lân nói:

- Không biết, hình như bị hung sát, mặt mày đầy máu me lem luốc không còn phân biệt được ngũ quan.

Kim Hoa sứ giả cau mày nói:

- Này Ngư Lang, người không nói lời hư dối chứ?

Trần Gia Lân nói giọng lạnh lùng:

- Tin hay không tùy tôn giá.

- Vậy thì sao lúc nãy người cứ làm dữ đòi ngăn cản bản sứ giả không được mở nắp quan khám xét một phen?

- Tại hạ đã bảo rằng vì hiếu kỳ cơ mà.

- Quả thực điều này khó tin vô cùng...

- Tin hay không tùy các người...

Hắn nói tới đây dừng lại suy nghĩ giây lát, sau đó hỏi ngược lại:

- Vậy thì tại sao hai người vừa trông thấy áo quan lại đòi mở nắp quan khám xét như thế.

Kim Hoa sứ giả cau mày nói:

- Nói thật cho người hay cũng không hề chi, một số cao thủ bản môn lần lượt mất tích một cách thần bí, hai vợ chồng già này vâng lệnh điều tra về hướng này để truy nã hung thủ, tình cờ lại gặp người và thấy tang phục vút trên đất cho nên đã sinh nghi vậy.

Trần Gia Lân thở mạnh một cái nói:

- Bây giờ không còn việc gì nữa, chúng ta có nên đánh tiếp chăng?

Kim Hoa sứ giả trợn mắt nhìn hắn một cái, sau đó quay sang nói với Bất Bại Ông rằng:

- Lão bất tử, ta thoát nghe thấy tiếng rú thảm sau cùng, lại tưởng người thọ độc thủ nên mới hấp tấp chạy vào rừng, chẳng hay người có trông thấy gì không?

Bất Bại Ông lắc đầu nói:

- Chẳng trông thấy gì hết, những tiếng rú thảm ấy toàn là giả tạo ra, chỉ nhằm mục đích đánh lừa mình, phe đối phương khá đông người. Hơn nữa họ xếp đặt sẵn, theo ta thì có lẽ chính bọn Thiên Ngoại Tam Ông phá hoại mình rồi.

Kim Hoa sứ giả lại quay sang nói với Trần Gia Lân:

- Ngư Lang, người đồng phe với bọn Thiên Ngoại Tam Ông, chẳng lẽ người không biết gì thật sao?

Trần Gia Lân cất giọng lạnh lùng nói:

- Tôn giá hỏi cung đó ư?

Kim Hoa sứ giả giọng lạnh lùng đằng hắng một tiếng:

- Ngươi Lang, phải nói rằng chủ nhân bọn ta đã đối xử ngươi hết sức nhân từ, đúng ra ngươi không nên đối địch với bọn ta chứ?

Trần Gia Lân nói:

- Có ai biết rằng chủ nhân các ngươi mưu đồ gì chẳng?

Kim Hoa sứ giả nói:

- Một ngày nào đó ngươi ắt phải hối hận cho mà coi.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Vì sao tại hạ phải hối hận? Tôn giá nói rõ lý do xem nào?

Kim Hoa sứ giả lạnh lùng nói:

- Mai sau ngươi sẽ rõ không sai.

Đối phương nói thế cũng bằng thừa. Trần Gia Lân biết rằng đối phương sẽ không chịu nói nguyên nhân ra đầu.

Thế là hắn đành bỏ ý niệm thăm dò họ, lạnh lùng nói:

- Nếu không còn việc chi, mời hai vị tự nhiên.

Hai vợ chồng đưa mắt nhìn nhau một cái, sau đó cả hai song song lượn mình rời khỏi ngay.

Khi Trần Gia Lân về tới phòng nghỉ thì trời đã sáng, hắn không thấy Võ Lâm Tiền Cơ, có lẽ nàng vẫn còn đang ngủ.

Hắn cảm thấy mệt mỏi, liền thay đổi y áo lên giường nằm nghỉ, nhưng không sao chớp mắt được hết, những hình bóng như danh kỹ Cổ Hồng Liên, nữ nhân thần bí trong rừng, Huyết Thủ Thiếu Đông, xác chết trong áo quan... cứ hiện ra trước mắt hắn.

Cực nhọc cả một đêm, đã hủy được Hoa Gian Khách Nhâm Phẩm Phương diệt trừ mối hậu hoạn cho hai mẹ con Đào Ngọc Phân.

Không cần nói cũng biết sau khi Nhâm Phẩm Phương và Kim Hoa sứ giả Đồng Vân Hương thần bí mất tích, trong Thiên Hương môn ắt phải nổi cơn sóng gió không sai, vì hai người này thấy đều là cao thủ có địa vị trong Thiên Hương môn.

Hắn đang còn nhắm mắt trầm tư bỗng có một bóng người lảng lảng đẩy cửa bước vào phòng.

Trần Gia Lân mở hai mắt ra, chỉ thấy Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân bước vào phòng, mặt mày giận dỗi ngồi trên chiếc ghế cạnh bàn, trông đầu tóc rối bời và y áo của nàng bất chỉnh, hình như đi đâu mới về, hắn vội ngồi dậy ngạc nhiên hỏi:

- Phân muội, nàng mới về chẳng?

Võ Lâm Tiên Cơ kêu hừ một tiếng không nói gì hết.

Trong cử chỉ giận dỗi của nàng, Trần Gia Lân bất giác ngẩn người ra tại chỗ, hắn lại liên tưởng đến ái thiếp, lúc Đào Ngọc Phương nổi giận chính là thần thái như thế...

Võ Lâm Tiên Cơ thoát trông thấy hắn trầm mặc đưa mắt liếc nhìn hắn một cái nói:

- Người giả dạng thật khéo.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Cái gì mà giả dạng thật khéo.

Võ Lâm Tiên Cơ nổi giận nói:

- Động tác của người cũng thần tốc hết sức.

Trần Gia Lân hoàn toàn mù tịt chẳng hiểu nàng nói gì cả, trông tình hình nàng không nói đùa, thế rồi hắn vội bước xuống giường mặc áo ngoài vào, ngồi trên chiếc ghế đối diện với nàng, bình tâm tĩnh khí nói:

- Phân muội, ta hoàn toàn chẳng hiểu nàng đang nói gì cả?

Võ Lâm Tiên Cơ bĩu môi nói:

- Tỷ phụ, người còn giả đồ làm gì nữa?

Trần Gia Lân nói:

- Ta cũng mới trở về khách điểm vừa ngả lưng nằm xuống...

Võ Lâm Tiên Cơ cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Đúng thế, cho nên ta mới nói động tác của người thần tốc hết sức.

Trần Gia Lân cau mày nói:

- Phân muội, chúng ta chia tay tại sông Giang, mãi cho đến bây giờ ta mới trở về khách điểm, nàng nói động tác của ta thần tốc có nghĩa là sao?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Người bảo rằng người vừa từ bến sông quay trở về đây ư?

Trần Gia Luân gật đầu nói:

- Đúng thế.

Võ Lâm Tiên Cơ hỏi tiếp:

- Ngoài ra còn đến chỗ nào nữa?

- Không còn đi đâu nữa cả.

- Vậy thì ta gặp ma rồi...

- Gặp ma ư?... Nàng nói thế có nghĩa là sao?

Võ Lâm Tiên Cơ thở phào một cái nói:

- Ta không tin người chẳng trông thấy ta, hơn nữa ta còn lên tiếng gọi người kia mà, tại sao người lại không thèm trả lời ta?

Trần Gia Luân như lạc vào vùng sương mù không hiểu gì hết, kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ nàng lại trở vào cánh rừng gần bến sông ư?

Võ Lâm Tiên Cơ cười lạnh lùng nói:

- Chớ giả đồ làm gì nữa, người mặc trang phục Ngự Lang ở chốn giang hồ này quyết không còn người thứ hai nữa...

Trần Gia Luân ngạc nhiên nói:

- Nàng cho rằng... ta mặc trang phục Ngự Lang?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Chẳng lẽ không phải?

Trần Gia Luân cau mày nói:

- Ta chẳng hề thay trang phục Ngự Lang, nàng xem kìa, chẳng phải bộ trang phục ấy vẫn còn xếp gọn để trên đầu giường đó sao?

Võ Lâm Tiên Cơ đưa mắt quét nhìn đầu giường một cái, nói:

- Động tác của người khá nhanh đấy, đã thay đổi y phục lại xếp gọn trang phục để nguyên chỗ cũ...

Trần Gia Lân muốn phát điên lên, lắc đầu nói:

- Ta không hiểu nàng đang nói gì cả, rốt cuộc đã xảy ra việc gì thế?

Võ Lâm Tiên Cơ trầm giọng nói:

- Lúc chia tay tại bến sông Giang ta từng nói với ngươi rằng, đêm nay chủ nhân triệu tập thủ hạ thương nghị sự việc, đúng ra ta không nên tiết lộ bí mật này, nếu chủ nhân phát giác thì ta mắc nạn không sai.

Trần Gia Lân đứng phắt dậy, luống cuống nói:

- Ta càng nghe càng mù tịt..

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Ta hỏi ngươi, tại sao phải theo dõi ta?

Trần Gia Lân ngẩn người trong giây lát nói:

- Nàng nói lạ nào, ta chưa hề rời khỏi bến sông, làm gì có chuyện theo dõi nàng?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Tử phu, chớ biện luận làm gì nữa, ta chẳng hoa mắt, làm gì có chuyện xem lầm người? Hơn nữa, đêm khuya canh vắng một mình ngươi ở lại bến sông làm gì?

Thế rồi Trần Gia Lân đành mang mọi việc đã xảy ra trong rừng gần bến sông kể lại một cách tỉ mỉ cho nàng nghe một phen, vì hấn sợ sinh sự lời thôi nên phải dấu một đoạn Cổ Hồng Liên đã xuất hiện quấy rầy hấn.

Nghe kể xong, Võ Lâm Tiên Cơ không thể chẳng tin, vì nàng đã biết sự việc vợ chồng Bất Bại Ông vâng lệnh đến lục soát vùng bến sông.

Thế nhưng việc nàng trông thấy Ngư Lang chẳng giả dối chút nào, nàng suy nghĩ giây lát, sau đó nói:

- Tử phu, nói như vậy lại xuất hiện thêm một Ngư Lang nữa rồi?

Trần Gia Lân trầm tư giây lát nói:

- Phân muội, ngươi hãy mang tình hình thuật lại cho ta nghe xem nào?

Võ Lâm Tiên Cơ nói:

- Sau khi ta rời khỏi chỗ hội họp, phát hiện người mặc trang phục Ngư Lang theo dõi ta, ta lấy làm lạ quay người ra sau gọi người, nhưng người lại né tránh ta, tức thì ta nổi sùng không thềm đếm xỉa người nữa. Nhưng người tiếp tục theo dõi, ta bèn nảy ra một kế nhỏ,

chạy vòng ra sau chặn lại người, hỏi người tại sao phải theo dõi ta, nhưng người không thèm trả lời, đảo mình thấp thoáng một cái biến mất ngay, chẳng lẽ...

Trần Gia Lân nghiêng răng nói:

- Thế thì ắt là có người giả mạo hình dạng ta rồi, đối phương không mở miệng vì sợ lộ tẩy nhưng mà... y là ai?

Võ Lâm Tiên Cơ cau mày nói:

- Có lẽ người nói phải, võ công của người giả mạo người không thua kém người đâu, thậm chí có thể nói rằng thân pháp của đối phương trội hơn người nữa. Đây là lần đầu tiên ta trông thấy người có thân pháp nhanh kinh hồn như vậy.

- o O o -